

UZASADNIENIE

M. R. w pozwie z dnia 24 sierpnia 2017 r., skierowanym przeciwko K. D. wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niego, czynności prawnej dokonanej pomiędzy pozwanym a M. K. (1), tj. umowy darowizny z dnia 20 maja 2016 roku zawartej w formie aktu notarialnego Repertorium (...), sporządzonego przed notariuszem A. S., na podstawie której M. K. (1) darowała swojemu bratu K. D.:

- własność nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym, oznaczonej jako działka gruntu nr (...), o powierzchni 0,0614 ha położonej we wsi B., gmina W., powiat O., województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Otwocku, IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi Księgę Wieczystą o numerze (...);

- własność nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym, oznaczonej jako działka gruntu (...), o powierzchni 0,0614 ha zabudowanej budynkiem mieszkalnym, położonej we wsi B., gmina W., powiat O., województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Otwocku, IV Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi Księgę Wieczystą o numerze (...) celem umożliwienia zaspokojenia prawnie chronionej wierzytelności powoda względem dłużnika M. K. (1) o zwrot pożyczki wraz z odsetkami, w kwocie 364.026,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, zabezpieczonej wekslem własnym wystawionym przez M. K. (1), na podstawie którego Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty z weksla w dniu 27 grudnia 2016 roku. Powód wniósł także o zasądzenie od K. D. na zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, iż dnia 22 października 2014 roku pożyczył M. K. (1) kwotę 300.000 złotych, a pożyczkę zabezpieczono wekslem własnym in blanco, którego poręczycielem został D. L. (1). Dnia 19 maja 2016 roku zostało zawarte pomiędzy powodem, M. K. (1) oraz jej poręczycielem porozumienie trójstronne, na mocy którego strony potwierdziły, że M. K. (1) jest dłużniczką powoda. Dłużniczka zobowiązała się do spłaty pożyczki, by zwolnić z długu poręczyciela. Z powodu braku spłaty powód, pismem z dnia 24 maja 2016 roku wypowiedział umowę pożyczki, wypełnił weksel i skierował sprawę do sądu. Sąd Okręgowy wydał przeciwko dłużniczce nakaz zapłaty na kwotę 364.026,00 złotych, a Sąd Apelacyjny nadał temu wyrokowi klauzulę wykonalności - obecnie do spłaty jest już wymagalna kwota 395.311,41 złotych. Dnia 20 maja 2016 roku dłużniczka powoda - M. K. (1) dokonała ww. darowizny na rzecz brata. Obecnie egzekucja jest wobec dłużniczki bezskuteczna, gdyż wyzbyła się także 65 udziałów w spółce (...) sp. z o.o. na rzecz W. F. (1), który następnie zbył je na rzecz Z. K.. Z tego względu powód wyraził przekonanie, iż dłużniczka, nie zamierzając spłacić długu, wyzbyła się całego posiadanego majątku na rzecz osób trzecich, w tym także ww. brata – pozwanego.

/pozew – k. 2-9/

W odpowiedzi na pozew, złożony w dniu 30 października 2017 roku, pozwany K. D., wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, iż M. K. (1) nie otrzymała od powoda żadnych środków tytułem pożyczki, a przekazane środki były faktycznie kwotą, jaką dokapitalizowana miała zostać spółka (...) Sp. z o.o., której to prezesem była siostra pozwanego, w zamian za co powód miał otrzymać 30% jej udziałów. Zdaniem pozwanego M. K. (1) podpisała in blanco umowę pożyczki, którą następnie powód uzupełnił według własnych potrzeb o szczegółowe postanowienia. Pozwany wskazywał, że nie miał nigdy wiedzy, jakoby przeniesienie na jego osobę własności nieruchomości miało mieć na celu wyzbycie się majątku przez M. K. (1), gdyż w dacie umowy darowizny (20 maja 2016 r.) M. K. (1) nie była dłużnikiem powoda. Pozwany oświadczył, iż nie miał wiedzy czy świadomości co do rzekomych problemów finansowych M. K. (1), zdaniem pozwanego prowadzi ona bardzo dobrze prosperującą firmę.

/odpowiedź na pozew – k. 92-95/

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2018 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. Ponadto pełnomocnik pozwanego podniósł, iż po stronie pozwanego występuje brak legitymacji biernej wobec kolejnego przeniesienia własności nieruchomości – na matkę pozwanego.

/protokół k. 157v. – 00:03:34, 00:05:21 i 00:08:53/

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 22 października 2014 roku powód, na mocy zawartej uprzednio umowy pożyczki, dokonał na konto M. K. (1), przelewu kwoty 300.000 złotych. Oprocentowanie pożyczki ustalono na około 20 % w skali roku, dla jej zabezpieczenia M. K. (1) wystawiła weksel in blanco, a poręczenia dokonał jej wspólnik - D. L. (1).

Z powodu problemów osobistych – splonięcie części domu, powód rozmawiał z M. K. (1) o zwrocie pożyczki dwa razy w 2015 roku. Jednak tłumaczyła ona wówczas, że nie ma z czego spłacić pożyczki i proponowała powodowi udziały w spółce (...), jednakże mimo prowadzonych rozmów, powód nie wyraził na to zgody z powodu nieprawidłowości ujawnionych w przeprowadzonym audycie.

W dniu 19 maja 2016 roku w W. M. K. (1) oraz D. L. (1) zawarli porozumienie, na mocy którego M. K. (1) zobowiązała się do terminowej spłaty zobowiązań wobec powoda w celu zwolnienia D. L. (2) od poręczenia. W momencie podpisywania porozumienia M. K. (1) miała świadomość, iż spaliła się część domu powoda, w której na (...) piętrze przechowywałm.in. umowę udzielonej pożyczki. Nie zachował się żaden egzemplarz umowy, pozostał jedynie weksel.

/potwierdzenie przelewu – k. 20, porozumienie – k. 21-27; zeznania świadka D. L. (2)- k. 157v.-158 e-protokół (...):15:54-00:19:35 i 00:33:00, 00:35:07-00:38:28,00:41:57,00:46:15; zeznania powoda – k. 177v.-178 e-protokół (...):07:19-00:23:36, 00:29:34/

Z powodu braku terminowych wpłat, powód wypowiedział M. K. (1) umowę pożyczki na kwotę 300.000 złotych. Ostateczny termin spłaty całości zobowiązania został ustalony na 7 czerwca 2016 r.

/wypowiedzenie – k. 28/

Wobec bezskutecznego upływu terminu do spłaty powód wypełnił weksel in blanco wystawiony przez M. K. (1) i wystąpił do Sądu o wydanie nakazu zapłaty.

Prawomocnym już nakazem zapłaty z dnia 27 grudnia 2016r. w sprawie sygn. akt II Nc 678/16 Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od M. K. (1) i D. L. (1) solidarnie kwotę 364.026 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania. Nakaz został opatrzony klauzulą wykonalności.

/nakaz zapłaty wraz z klauzulą k. 29-30/

W 2016 roku i na początku 2017 roku majątek M. K. (1) stanowiły dwa domy w B. w stanie surowym oraz 65% udziałów w spółce (...), a także 35% udziałów w spółce (...) i znak firmowy (...). Innego majątku M. K. (1) nie posiadała. M. K. (1) nadal nie zwolniła D. L. (2) od poręczenia, nie regulując zobowiązań wobec powoda.

Postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie wymienionego tytułu wykonawczego przeciwko dłużnicze M. K. (1) doprowadziło do wyegzekwowania kwoty ok. 15 tys. Złotych. Obecnie egzekucja jest bezskuteczna, gdyż zobowiązana nie posiada żadnego majątku a wynagrodzenie jakie pobiera nie podlega zajęciu.

/informacja od komornika – k. 18, 64, 142; zeznania świadka D. L. (2)- k. 157v.-158 e-protokół 00:15:54; zeznania świadka M. K. (1) – k. 159 e-protokół 01:04:36, 01:09:34; zeznania powoda – k. 178 e-protokół 00:07:19, 00:25:16/

Powód otrzymał od poręczyciela 35 % udziałów w spółce (...) o wartości 30 tys. złotych.

/zeznania powoda – k. 178 e-protokół (...):07:19/

Aktem notarialnym sporządzonym przed notariuszem A. S. (Repertorium (...)) w dniu 20 maja 2016r., dokonano darowizny pomiędzy M. K. (1), a jej bratem K. D., następujących nieruchomości:

- nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym oznaczonej jako działka gruntu nr (...) położonej we wsi B., gmina W., powiat O., województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Otwocku, prowadzi księgę wieczystą kw nr (...);

- nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym oznaczonej jako działka gruntu nr (...) położonej we wsi B., gmina W., powiat O., województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Otwocku, prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Nabywca został wpisany w dziale drugim ksiąg wieczystych w/w nieruchomości.

/akt notarialny – k. 32-37, wydruk z KW – k. 38- 55 i 56-63/

Aktem Notarialnym z dnia 23 maja 2017 r, zawartym przed notariuszem M. S., K. D. dokonał darowizny ww. nieruchomości objętych na rzecz swojej matki J. D..

/wydruk z KW – k. 115-119 i 120-122v.; zeznania świadka D. L. (2)- k. 157v.-158 e-protokół (...):15:54; zeznania świadka M. K. (1) – k. 160 e-protokół (...):34:38/

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2017 roku Sąd zabezpieczył roszczenie powoda o uznanie za bezskuteczną umowy darowizny z dnia 23 maja 2017r. zawartej w formie aktu notariacie sporządzonego przed notariuszem M. S., prowadzącym Kancelarię Notarialną w W., ul (...). lokal nr (...) (Repertorium (...)) pomiędzy K. D., a J. D. względem M. R. poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania:

- nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym oznaczonej jako działka gruntu nr (...) położonej we wsi B., gmina W., powiat O., województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Otwocku, prowadzi księgę wieczystą kw nr (...);

- nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem mieszkalnym oznaczonej jako działka gruntu nr (...) położonej we wsi B., gmina W., powiat O., województwo (...), dla której Sąd Rejonowy w Otwocku, prowadzi księgę wieczystą kw nr (...). Nabywca został wpisany w dziale drugim ksiąg wieczystych w/w nieruchomości.

Obecnie toczy się zainicjowane przez powoda postępowanie przeciwko J. D.. Wdacie wniesienia niniejszego pozwu powód nie miał świadomości kolejnego przeniesienia własności nieruchomości .

/postanowienie wraz z wnioskami o wpis w księdze wieczystej – k. 123-130; zeznania powoda – k. 178 e-protokół (...):07:19/

Dnia 9 grudnia 2016 roku M. K. (1) zawarła z W. F. (2) umowę zbycia należących do niej 65% udziałów w spółce (...) sp. zo.o. z siedzibą w W.. Dnia 30 stycznia 2017 roku W. F. (2) dokonał zbycia ww. udziałów Z. K.. M. K. (1) sprzedała także znak spółki (...).

Obecnie toczy się postępowanie, zainicjowane przez byłego współnika M. K. (1), o uznanie za bezskuteczną umowy sprzedaży ww. udziałów.

/umowa z dnia 9 grudnia 2016 r. wraz z poświadczeniem notarialnym – k. 71-74; umowa z dnia 30 stycznia 2017r. wraz z poświadczeniem notarialnym – k. 75-78; zeznania świadka D. L. (2)- k. 158 e-protokół 00:29:01; zeznania świadka M. K. (1)– k.159 e-protokół 01:03:24-01:04:36; zeznania świadka M. K. (1) – k. 160 e-protokół 01:33:19/

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów, zeznań świadków oraz stron.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. K. (1) w zakresie powodów wyzbycia się przez nią nieruchomości na rzecz brata – pozwanego, gdyż M. K. (1) czyniąc darowiznę na rzecz brata, zaledwie w 1 dzień po zawarciu ze współnikiem porozumienia, w którym potwierdziła istnienie swego zobowiązania względem powoda, doskonale zdawała sobie sprawę z ciężącego na niej zobowiązaniu.

Jakkolwiek bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostają zeznania pozwanego w zakresie jakim tłumaczył, iż nie miał świadomości, iż siostra M. K. (1) ma długi, gdyż przysporzenia dokonano nieodpłatnie, to na wiarę nie zasługują jego zeznania w zakresie posiadanego pomysłu na nieruchomości siostry i chęci zainwestowania w nie w celu sprzedaży ich wraz z „kolegami” z branży budowlanej z zyskiem. Jak wyjaśnił sam pozwany do wykończenia domów do sprzedaży niezbędna byłaby kwota minimum 300 tys. złotych, natomiast sam pozwany zarabia jedynie 3,5 tys. złotych a jego żona 3 tys. złotych, przy czym posiadają oni obciążenie kredytem mieszkaniowym, w dodatku od chwili otrzymania darowizny, pozwany nie poczynił żadnych nakładów na nieruchomości, tłumacząc się chorobą dziecka ujawnioną ponownie w 2016 roku. Trudno jest dać wiarę, iż wobec obciążającego pozwanego i jego żonę, kredytu mieszkaniowego nie zdecydowali się oni sprzedać otrzymanych w darowiznie nieruchomości a jedynie oddać je do zagospodarowania i sprzedaży, nieodpłatnie matce, która utrzymuje się jedynie z emerytury.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Powód domagał się w niniejszej sprawie uznania za bezskuteczną w stosunku do niego, czynności prawnej dokonanej przez M. K. (1), tj. umowy darowizny z dnia 20 maja 2016 roku zawartej w formie aktu notarialnego, na podstawie której darowała ona swojemu bratu K. D. dwie ww. nieruchomości.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej, do której należy odnieść się w pierwszej kolejności.

Z powyższych względów Sąd meriti, podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 22 marca 2017 r. w sprawie III CSK 143/16, iż mimo pozbycia się uzyskanej korzyści, zarówno osoba trzecia, jak i jej następca prawny **zachowują bierną legitymację procesową** wynikającą dla osoby trzeciej z art. 531 § 1, a dla następcy prawnego z art. 531 § 2 KC (zob. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 330/06, i z dnia 24 września 2015 r., V CSK 667/14, OSNC 2016, nr 7-8, poz. 94).

Odnosząc się zaś do istoty sprawy, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Strona powodowa jako podstawę swojego roszczenia wskazała art. 527 k.c.

Zgodnie z §1 tego przepisu, gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Stosownie do treści § 2 czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Zgodnie z powszechnie przyjętym poglądem niewypłacalność nie musi ulec powiększeniu o całą wartość przedmiotu zaskarżonej czynności prawnej, a cytowany przepis odnosi się do każdego istotnego pogłębienia stanu niewypłacalności w jakimkolwiek stopniu.

Przedmiotem skargi pauliańskiej może być w zasadzie każda czynność prawna, rozporządzająca lub zobowiązująco – rozporządzająca dokonana zarówno wyraźnie jak i w sposób dorozumiany.

Ciężar udowodnienia wskazanych powyżej przesłanek skargi pauliańskiej spoczywa na wierzycielu. Niekiedy - ze względu na szczególne okoliczności - ulegają one złagodzeniu, co ułatwia wierzycielowi przeprowadzenie dowodu.

Zgodnie z art. 530 k.c., możliwa jest także ochrona pauliańska wierzycieli przyszłych, przy czym przepisy art. 527-529 k.c. stosuje się wówczas odpowiednio. Najogólniej biorąc, wierzytelność przyszła w rozumieniu art. 530 k.c. to wierzytelność jeszcze nieistniejąca w chwili dokonywania przez dłużnika niełojalnej czynności prawnej. Chroniona

wierzytelność powinna powstać najpóźniej w chwili wniesienia skargi pauliańskiej, albo co najmniej istnieć w chwili wyrokowania. Jest to jedna z koniecznych przesłanek roszczenia wynikającego z art. 530 k.c. w związku z art. 527 § 2 k.c., bez zaistnienia której występuje czasowy brak legitymacji czynnej, ze względu na który powództwo jako przedwczesne podlegałoby oddaleniu (podobnie Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 30 marca 1995 r. w sprawie I ACr 73/95; OSA 1995/9/59).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy bezsporne jest, iż powód posiada w stosunku do M. K. (1) wierzytelność w kwocie objętej pozwem, Wierzytelność ta wynika z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki oraz wydanego skutkiem wystawionego na jej zabezpieczenie weksla in blanco, nakazu zapłaty z dnia 27 grudnia 2016r. w sprawie sygn. akt II Nc 678/16, mocą którego zasądzono od M. K. (2) rzecz powoda kwotę 364.026 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania. Na datę zamknięcia rozprawy powód dysponował tytułem wykonawczym.

Na mocy zawartego pomiędzy M. K. (1) a D. L. (1) porozumienia, wierzytelność przysługująca powodowi nie miała charakteru wierzytelności przyszłej, ale była już istniejącą zarówno w chwili wytoczenia powództwa, jak i w dacie darowania nieruchomości pozwanemu, gdyż wówczas to M. K. (1) dnia 19 maja 2016 roku zobowiązała się do zwolnienia współnika od poręczenia kwoty pożyczki uzyskanej od powoda M. R., na każde wezwanie powoda do jej zwrotu.

Nie ma także wątpliwości, iż podejmowane przez powoda próby wyegzekwowania wierzytelności na drodze egzekucji komorniczej stały się bezskuteczne, gdyż w wyniku wyzbycia się przedmiotowego prawa własności do spornych nieruchomości dłużniczka M. K. (1) stała się niewypłacalna w większym stopniu, niż miało to miejsce przez dokonaniem tej czynności. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego nie posiada ona już obecnie żadnego majątku, pełni co prawda funkcję prezesa zarządu spółki, jednakże osiągany obecnie przez nią dochód nie podlega egzekucji.

Pokrzywdzenie powstało na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który spowodował niemożność zaspokojenia wierzyciela. Jednocześnie należy podkreślić, że była to rzeczywista jego niewypłacalność, oceniana według chwili wystąpienia przez wierzyciela z akcją paulińską, jak również chwili wyrokowania, gdyż egzekucja prowadzona przeciwko niemu okazała się bezskuteczna. Bez wątplenia w niniejszej sprawie istnieje związek przyczynowy pomiędzy przedmiotowymi czynnościami prawnymi dokonanyymi przez dłużniczkę z udziałem jej brata a stanem jej niewypłacalności, co stanowi przecież warunek sine qua non uznania tej czynności za bezskuteczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie II CSK 503/07; LEX nr 496375). Nie jest to jednak kauzalny związek adekwatny w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Wystarczyło tu bowiem wykazanie, co zostało notabene przez stronę powodową uczynione, że zaskarżone czynności spowodowały rezultat w postaci niewypłacalności dłużnika (por. orzeczenie SN z dnia 22 października 2004 r. w sprawie II CK 128/04; Biul. SN 2005/2/16).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie ma żadnych wątpliwości, że M. K. (1) darując swojemu bratu prawo własności przedmiotowej nieruchomości działała ze świadomością pokrzywdzenia powoda, skoro orientowała się, że ciąży na niej wobec powoda zadłużenie. Miała ona świadomość konieczności spłaty zadłużenia, chociażby z uwagi na fakt, iż dzień wcześniej (19 maja 2016 roku) podpisała ze współnikiem stosowne porozumienie dotyczące tego zobowiązania i jego spłaty, skutkujące uwolnieniem współnika od poręczenia względem powoda. Nie ma przy tym znaczenia fakt, iż wyznaczony przez powoda termin do ostatecznej spłaty, upłynął 7 czerwca 2016 r., a zatem po dacie zawarcia umowy darowizny z pozwanym, gdyż w ocenie Sądu M. K. (1), powinna mieć świadomość i zabezpieczyć środki na spłatę zobowiązania, tym bardziej, iż na temat tego zwrotu toczyły się już między nią a powodem rozmowy w roku 2015. Cel powódki, w postaci pokrzywdzenia wierzyciela, uzasadnia także okoliczność, iż w stosunkowo krótkim czasie wyzbyła się ona całego swego majątku – udziałów w obu spółkach, po cenie nominalnej oraz praw do znaku firmowego jednej ze spółek, a strona pozwana nie wykazała jakoby M. K. (1) miała ku temu jakiś innych szczególny powód.

Owo pokrzywdzenie powoda zachodzi także w chwili orzekania, gdyż strona powodowa nie została zaspokojona w zakresie swoich roszczeń. Sąd podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie V CSK 471/07 (LEX nr 393871), iż ocena zasadności skargi pauliańskiej wymaga ustalenia, czy pokrzywdzenie wierzycieli zachodzi w chwili orzekania. W innym wypadku nie byłoby bowiem wiadomo, czy prawo zaspokojenia

doznało uszczerbku, gdyż miarodajnie można to ocenić dopiero w chwili poszukiwania zaspokojenia. Innymi słowy odpadnięcie przesłanki „pokrzywdzenia” w chwili orzekania oznaczałoby, że wierzyciela nie ma już przed czym bronić (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie IV CK 806/04 LEX nr 177223).

W myśl art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż osobą trzecią (a później także i czwartą), na rzecz której M. K. (1) wyzbyła się prawa własności obu nieruchomości pod tytułem darmym, była osoba z najbliższego kręgu rodziny – brat.

Z uwagi na charakter czynności, jako dokonanej pod tytułem darmym ma miejsce złagodzenie jednej z przesłanek skargi paulińskiej, a mianowicie w takim wypadku strona powodowa zwolniona jest z obowiązku wykazywania złej wiary, o której mowa w art. 527 § 1 k.c. (por. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie I ACa 1041/12, LEX nr 1282709 oraz Sąd Apelacyjny w Białymstoku w orzeczeniu z dnia 21 lutego 2014 r. w sprawie I ACa 463/13, LEX nr 1437873).

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, iż pozwany K. D. wiedział o zadłużeniu siostry, z powodów przytoczonych wcześniej, a zatem działał z pokrzywdzeniem powoda.

Reasumując z zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanych na jego podstawie ustaleń, wynika, że wobec pozwanego spełnione zostały wszystkie przesłanki skargi paulińskiej z art. 530 k.c. w z zw. z art. 527 k.c., dlatego też Sąd uwzględnił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 98 k.p.c. - obciążono stronę pozwaną w całości kosztami postępowania w ww. sprawie. Na zasądzona kwotę składa się opłata od pozwu, uiszczona przez powoda w kwocie 2.850 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 10.800 zł i opłata od pełnomocnictwa – 17 złotych.

z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego.